27/04/2020

Επιστολή παραμυθίας από την Γερόντισσα Θεολογία για τις ημέρες της πανδημίας

/ Ορθόδοξες Προβολές

Γερόντισσα Θεολογία, Καθηγουμένη Ιεράς Μονής Κοιμήσεως Θεοτόκου Μικροκάστρου Σιαστίστης.

Πρός τούς ἐν Χριστῷ Ἀδελφούς μας στόν κόσμο καί ἐν ταὐτῷ προσπάθεια πνευματικῆς προσέγγισης τῶν ὅσων συμβαίνουν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν μέ τήν ἐπέλαση τῆς ἐπιδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ καί στήν πατρίδα μας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΟΥ!
ΕΥΧΟΜΑΙ Ο ΤΟΝ ΑΔΗΝ ΣΚΥΛΕΥΣΑΣ καί τόν θάνατον καταργήσας Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ὅπως καταυγάση καί ἡμᾶς μέ τό φῶς τῆς Ἀναστάσεώς Του καί μᾶς ἀπαλλάξη ἐξ ὁρατῶν καί ἀοράτων ἐχθρῶν.

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ φοβερή μάστιγα τῆς νόσου τοῦ κορωνοϊοῦ, πού πλήττει τούς ἀνθρώπους σέ παγκόσμια κλίμακα, ἐπηρεάζει ἀναπόφευκτα καί τίς τάξεις τῶν Μοναχῶν καί τῶν Μοναζουσῶν, εἴτε μέ τό ἐνδεχόμενο νά προσβληθοῦν καί οἱ ἴδιοι, εἴτε ὡς ἀφορμή συμπαθείας στήν πανανθρώπινη συμφορά. Ἀπόδειξη γιά τό δεύτερο ἀποτελεῖ τό κείμενο πού δημοσιεύθηκε στήν Πεμπτουσία στίς 14 Ἀπριλίου 2020, τῆς Γερόντισσας Θέκλας, Ἡγουμένης τῆς Ἱ.Μ. Παναγίας τῆς Παρηγορήτισσας στό Québec τοῦ Καναδᾶ.

Συγχαίρομε τήν Γερόντισσα Θέκλα γιά τόν ὄντως παρήγορο καί συμβουλευτικό λόγο της πρός τούς ἐν Χριστῷ Ἀδελφούς, πού δίκαια διαμαρτύρονται γιά τόν ἰδιόμορφο ἐγκλεισμό στά σπίτια τους καί τή στέρηση τῆς συμμετοχῆς τους στή δημόσια λατρεία καί μάλιστα σέ περιόδους μέ ἰδιαίτερη λατρευτική καί πνευματική σημασία γιά τούς Χριστιανούς καθώς αὐτές τοῦ Τριωδίου καί τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Τό κείμενο αὐτό μοῦ ἔδωσε τήν ἀφορμή νά σχολιάσω σχετικῶς τό τραγικό φαινόμενο τῆς πρόσφατης ἐπιδημίας μέ τίς ἀνάλογες ἐπιπτώσεις του στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας καί μέ τήν εὐλογία τοῦ σεβαστοῦ Γέροντος μου, π. Στεφάνου Ρήνου, νά ἀπευθύνω πρός τούς ἐν τῷ κόσμῳ Ἀδελφούς μας μαζί μέ τόν Ἀναστάσιμο χαιρετισμό μου καί τίς παρακάτω ταπεινές μου σκέψεις.

Ἀπ’ ὅ,τι γνωρίζω ἡ ἐπιδημία τοῦ κορωνοϊοῦ ἐμφανίστηκε στήν πατρίδα μας στίς ἀρχές τοῦ περασμένου μῆνα, σάν «κεραυνός ἐν αἰθρίᾳ» καί ἐπηρέασε ὅλους τούς τομεῖς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, μηδέ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐξαιρουμένης. Καί νά θυμόμαστε πώς κάπως ἔτσι θά ἔλθει καί ὁ Χριστός στήν ἔσχατη ἡμέρα γιά νά κρίνει τόν κόσμο, «ἐν ὥρᾳ ᾗ οὐ γινώσκομεν (Λουκ. ιβ΄,46)». Νά εἶναι ἄραγε τυχαῖο τό ὅτι συνέπεσε χρονικά ἡ ἐμφάνιση τῆς νόσου μέ τήν ἔναρξη τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς καί μέ τήν εἴσοδο τῶν Χριστιανῶν στό «τῆς νηστείας μέγα πέλαγος»;

Τήν ὥρα δηλαδή πού ὁ Ὀρθόδοξος λαός μας ἀναλάμβανε ἐκούσια τόν ἀγῶνα τῆς ἐγκράτειας καί μέ ἐπίγνωση τῆς μεγάλης σημασίας πού ἔχουν οἱ πνευματικοί ἀγῶνες κατά τῶν σωματικῶν καί τῶν ψυχικῶν παθῶν, ἐπέβαλε καί ἡ Πολιτεία τά περιοριστικά μέτρα στούς περισσότερους τομεῖς τοῦ δημόσιου βίου, μέ παράλληλη βέβαια συνέπεια τήν παράλυση καί ὅλων τῶν δημοσίων κέντρων τῆς ὀργανωμένης καί νομιμοποιημένης ἁμαρτίας.
Ἐδῶ ἰσχύει ἀπόλυτα αὐτό πού ἔλεγαν οἱ σοφοί πρόγονοί μας: «Οὐδέν κακόν ἀμιγές καλοῦ». Καί δέν εἶναι φυσικά τό μόνο καλό πού προέκυψε ἀπό τά ἔκτακτα αὐτά μέτρα τῆς Πολιτείας, ἀφοῦ γίνεται λόγος καί γιά μείωση καί τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἀκόμα ρύπανσης.

Ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας συνετῶς καί οἰκονομικῶς κινούμενη, συμμορφώθηκε μέ τίς ὑποδείξεις τῆς Πολιτείας καί ἔτσι στερήθηκε ὁ πιστός λαός καί τόν Ἐκκλησιασμό του καί τίς ἰδιαίτερα προσφιλεῖς καί κατανυκτικές Ἀκολουθίες τῆς περιόδου τοῦ Τριωδίου, τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας καί τῆς Λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ γιά τήν διαφύλαξη τοῦ μεγάλου ἀγαθοῦ τῆς ὑγείας.

Τό πόσο πράγματι μεγάλο ἀγαθό εἶναι ἡ ὑγεία φαίνεται καί ἀπό τή στάση τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ στήν ἐπίγεια ζωή καί τριετῆ δράση Του, πού οἱ θεραπεῖες τῶν ἀσθενῶν ἦταν μέγιστη ἀπόδειξη καί τῆς φιλανθρωπίας Του καί τῆς θεανθρώπινης ὑπόστασής Του, ἀφοῦ κατά τήν ἔκφραση τοῦ Εὐαγγελίου «ἰᾶτο πάντας», θεράπευε δηλαδή ὅλους.

Πῶς θά μποροῦσε ἡ Ἐκκλησία νά καταφρονήσει τίς δηλώσεις τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων γιά ἄμεσο κίνδυνο τῆς δημόσιας ὑγείας, πού ἀποδεδειγμένα ἐγκυμονοῦν οἱ λατρευτικές συναθροίσεις τῶν πιστῶν; Θυσίασε, λοιπόν προσωρινά, ἀλλά μέ πόνο ψυχῆς, τό πνευματικό ὄφελος ἀπό τή συμμετοχή τῶν πιστῶν στίς ἱερές Ἀκολουθίες καί τά Μυστήρια, γιά νά περιορίσει τό κακό τοῦ θανάτου. Ἄλλωστε «τό μή χεῖρον βέλτιστον».

Βέβαια ἡ μεγαλύτερη στέρηση ἦταν ἡ Θεία Κοινωνία, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς καί δέν ἀποτελεῖ μέσο μεταφορᾶς τῆς νόσου, ὅπως μᾶς βεβαιώνει ἡ ὑπερδισχιλιετής Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά ὁ φόβος μήπως δέν τηρηθοῦν τά μέτρα ἀσφαλείας στή Θεία Λειτουργία, εἶχε ὡς συνέπεια νά στερηθοῦν οἱ Χριστιανοί τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ σ’ αὐτήν τήν κατ’ ἐξοχήν ἁγιασμένη περίοδο.

Βέβαια δέν σταμάτησε νά τελεῖται τό Μυστήριο τῆς Θ. Εὐχαριστίας, ἔστω καί ἐάν ἦταν λίγοι οἱ Κοινωνοῦντες. Τό Μυστήριο τελεῖται ὑπέρ τοῦ σύμπαντος κόσμου καί ὄχι μόνον γιά ὅσους θά κοινωνήσουν. Ἡ προσφορά τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου μέ τίς Εὐχές τῆς Ἐκκλησίας γίνεται μέσον ἁγιασμοῦ καί ἱεροποίησης ὅλου τοῦ κτιστοῦ

κόσμου καί δέν ἔπαυσε ποτέ νά συντελεῖται τό Μυστήριο.

Τό γεγονός ὅτι ἀκούστηκαν βλάσφημα λόγια γιά τή Θεία Κοινωνία ἀπό στόματα «μή εἰδότων», δέν πρέπει νά μᾶς τρομάζει. Πάντοτε ὑπάρχουν, καί εἶναι περισσότεροι αὐτοί, οἱ ἀγνοοῦντες τό βάθος τῆς πίστεώς μας καί τό ὑπερβατικό τῶν δογμάτων μας.
Στερήθηκαν λοιπόν πολλοί, οἱ περισσότεροι, τήν Μετάληψη τῶν ἁγιασμάτων τοῦ Χριστοῦ μας, ἀλλά στή θυσία αὐτή προέβη ἡ Ἐκκλησία, «κρεῖττον τι προβλεψαμένη», γιατί ἀπέβλεπε στήν ὑπέρβαση τοῦ ἄμεσου κινδύνου, τόν θάνατο τῶν ἀνθρώπων, «δι’ οὕς Χριστός ἀπέθανε».
Γνωρίζουν οἱ Χριστιανοί νά ὑπομένουν καί νά κάνουν μικρούς συμβιβασμούς γιά μεγαλύτερο πνευματικό συμφέρον. Ἡ ἴδια ἡ Γραφή μᾶς λέει: «Ἀποκρύβηθι μικρόν ὅσον ὅσον, ἕως ἄν παρέλθῃ ἡ ὀργή τοῦ Κυρίου» (Ἡσ. κστ΄,20). Κρύψου, ἄνθρωπέ μου, γιά λίγο, ἡσύχασε, προσευχήσου, ταπεινώσου, μετανόησε, μέχρι νά καταλαγιάσει ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, πού ἀποβλέπει στήν ἀποκατάσταση τῶν πραγμάτων.

Δίκαια πολλοί χριστιανοί λυπήθηκαν, οἱ μή μετασχόντες στό Μυστήριο, καί μάλιστα στίς πάνσεπτες αὐτές ἡμέρες καί μετά τήν τεσσαρακονθήμερη νηστεία τους. Ἦταν οἱ διψασμένοι ὁδοιπόροι πού ἔφθασαν στήν πηγή καί τούς ἐμπόδισαν νά πιοῦν νερό.

Χρειάζεται πολλή ταπείνωση νά παραδεχθοῦμε πώς δέν εἴμασταν ἄξιοι νά κοινωνήσουμε, ἀφοῦ ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία πολλές φορές μᾶς βάζει σάν ἐπιτίμιο τή στέρηση τῆς Θείας Κοινωνίας. Ἀλλά προϋποθέτει μεγαλύτερη ἀκόμη εὐγένεια ψυχῆς τό νά στερηθεῖς οἰκειοθελῶς τή Θεία Κοινωνία, ἐνῶ βρίσκεσαι μπροστά στό Ἅγιο Ποτήριο καί σύ νά ἀπέχεις ἑκούσια γιά λόγους συμπαράστασης στούς στερημένους Ἀδελφούς. Αὐτό διδαχθήκαμε ἀπό τή ζωή τοῦ Ἁγίου Παϊσίου, τοῦ ἀνθρώπου μέ τή μεγάλη πνευματική εὐαισθησία, ὅταν ὁ ἅγιος Γέροντας ζοῦσε στό ὄρος Σινᾶ.

Οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης εἶχαν Τυπικό νά κοινωνοῦν σέ ἀραιά χρονικά διαστήματα. Ὁ π. Παΐσιος κατέβαινε κάθε ἑβδομάδα, κάθε δεκαπέντε μέρες ἀπό τό ἀσκητήριό του προετοιμασμένος νά κοινωνήσει, ἀλλά προσέκρουε στό Τυπικό τῆς Μονῆς. Κι ἐνῶ ὁ ἱερεύς ἐκφωνοῦσε τό «Μετά φόβου Θεοῦ» ἐκεῖνος ἔσκυβε τό κεφάλι του καί ἔλεγε: «Ἐσύ Χριστέ μου γνωρίζεις, πόση ἀνάγκη ἔχω», καί «ἔνοιωθα, γράφει, τέτοια ἀλλοίωση πού δέν ξέρω ἄν θά τήν ἔνοιωθα, ἄν κοινωνοῦσα» (Πνευματική ἀφύπνιση, σελ. 53)

Σ’ αὐτήν τήν ἀπέραντη συμφορά ὅλοι κάτι χάνουν. Ἄλλοι τή ζωή τους, ἄλλοι τούς συγγενεῖς, ἄλλοι τά ὑλικά ἀγαθά τους καί κάποιοι ἄλλοι μέ λεπτότερη συνείδηση,

θυσιάζουν τό μεγαλύτερο πνευματικό ἀγαθό πού τούς προσφέρει ὁ Θεός, τόν ἴδιο τόν Ἑαυτό Του.
Βέβαια, οἱ παραπάνω τοποθετήσεις, δέν σημαίνουν ὅτι δέν πρέπει νά γίνει προσπάθεια ἐξεύρεσης συμβιβαστικῆς λύσης. Καί τώρα λόγου χάριν, στήν περίοδο τοῦ Πεντηκοσταρίου, ἄν γίνονται καθημερινές Θεῖες Λειτουργίες, θά μποροῦν νά κοινωνοῦν λίγοι-λίγοι οἱ χριστιανοί, ἐφ' ὅσον τηροῦνται τά δέοντα μέτρα καί ἐφ' ὅσον οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες κρίνουν ὅτι πρέπει νά παραταθοῦν τά μέτρα πρόληψης.

Ἀλλά ἡ σύγχρονη τεχνολογία ἦλθε αὐτή τή φορά νά διακονήσει τόν λαό τοῦ Θεοῦ καί μετρίασε τήν αἴσθηση τῆς σωματικῆς ἀπουσίας τους ἀπό τούς Ναούς καί τῆς ἔλλειψης τῶν Ἀκολουθιῶν. Πολλοί ὁμολογοῦν ὅτι τούς συνέβη αὐτό πού ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι «τό ἀπορεῖν ἐκ τοῦ εὐπορεῖν». Νά μήν ξέρουν δηλαδή τί νά διαλέξουν ἀπό τά πολλά πού εἶχαν στή διάθεσή τους. Ποιό ραδιοφωνικό ἤ τηλεοπτικό κανάλι νά πληκτρολογήσουν. Εἶχαν περιθώρια ἐπιλογῆς Ναοῦ, ἱερέων, ψαλτῶν, περιοχῆς ἤ πόλης. Ἄλλοι πάλι βεβαιώνουν ὅτι πρώτη φορά παρακολούθησαν ὅλους τούς ὕμνους τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, γιατί στούς Ναούς εἶχαν καί κάποια περίσπαση.

Τολμῶ νά πῶ, Ἀδελφοί μου, ὅτι σ' αὐτή τήν περίπτωση, ἡ Πολιτεία ἔγινε ἀρωγός στή διαφύλαξη τῆς ὑγείας τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Θά πειθαρχούσαμε ἄραγε, ἄν μᾶς ἐπέβαλλε ἡ Ἐκκλησία παρόμοια μέτρα; Ἀμφιβάλλω. Ἐνῶ τώρα ἡ ἀπειλή τοῦ νόμου συνέβαλε στή συμμόρφωση ὅλων τῶν πολιτῶν. Ἔχει ἀπόλυτο δίκαιο ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος πού παραθέτει στήν πρός Ρωμαίους ἐπιστολή του ὁλόκληρο ἀπόσπασμα γιά τόν ρόλο τῆς Πολιτείας καί ἀναφέρεται χαρακτηριστικά στήν ἀνάγκη χρήσης καί τοῦ φόβου• «οὐ γάρ εἰκῆ τήν μάχαιραν φορεῖ» (ιγ΄,4) (Δέν φοράει δηλαδή τή μάχαιρα χωρίς λόγο τό ὄργανο τῆς Πολιτείας).

Δέν διστάζει μάλιστα νά συστήνει τήν καλή ὑποταγή στήν Πολιτεία, καί φθάνει νά πεῖ: «αἱ δέ οὖσαι ἐξουσίαι ὑπό τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσί». Καί ἀλλοῦ «Πᾶσα ψυχή ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω» (ιγ΄,1) καί ἐνῶ οἱ ἐξουσίες στήν ἐποχή τοῦ Ἀποστόλου ἦταν εἰδωλοκρατούμενες.
Νά προσθέσομε ἐδῶ ὅτι σέ προηγούμενες δεκαετίες ἡ Πολιτεία ὑπῆρξε σημαντικός οἰκονομικός συντελεστής σέ ἔργα τῆς Ἐκκλησίας: Πόσοι ναοί, Μοναστήρια, φιλανθρωπικά ἱδρύματα δέν κτίσθηκαν ἤ καί ἀνακαινίσθηκαν, πόσες ἀξιόλογες Ἐκδόσεις δέν χρηματοδοτήθηκαν, πόσα Προγράμματα δέν ὑλοποιήθηκαν μέ τήν οἰκονομική συμπαράσταση πολιτικῶν παραγόντων; Αὐτό μποροῦμε νά τό βεβαιώσουμε ἀνεπιφύλακτα τουλάχιστον γιά τά δεδομένα τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας τόσο σέ Νομαρχιακό ὅσο καί σέ Περιφερειακό ἐπίπεδο.

Τά ἴδια τά πολιτικά πρόσωπα διέθεταν πίστη καί ὀρθόδοξο φρόνημα, καί μετά τό πέρας τῆς ἀποστολῆς τους διατηρῶντας τήν πίστη τους ὡς ἁπλοί προσκυνητές

ἀνάβουν τό κερί τους στίς Ἐκκλησιές πού χτίστηκαν μέ τή βοήθειά τους.

Νά θεωρήσουμε τυχαῖο τό γεγονός ὅτι ἡ Πολιτεία τοποθέτησε σέ νευραλγική ἐπιστημονική θέση ἕναν ἄνθρωπο μέ σπάνια ἐπιστημονική κατάρτιση, μέ ὀρθόδοξη πίστη, Ἐκκλησιαστικό ἦθος, πνευματική εὐαισθησία καί πλῆθος ἄλλο ἀρετῶν καί ἀξιῶν; Ἔχω «ἰδίαν πεῖραν» τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἐννοῶ βέβαια τόν φίλτατο Σωτήριο Τσιόδρα, τόν ὁποῖο χαρακτηρίζω ὡς «τόν ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ». Τό οἰκογενειακό του πλαίσιο ἀποπνέει χάρη Θεοῦ καί ἡ παρουσία του σ' αὐτή τή θέση ἐγγυᾶται ἀσφάλεια ἐπιστημονική καί θρησκευτική.

Ἄν καί δέν ἀπορρίπτουμε παντελῶς καί κάποιους φόβους πού αἰωροῦνται γιά ὕπουλες προθέσεις καί ἐπικίνδυνες σκοπιμότητες τῆς Πολιτείας, ὅμως δέν δικαιούμαστε, σήμερα τουλάχιστον, νά κινδυνολογοῦμε.
Ἐφόσον ἡ Πολιτεία δέν ἀλλάξει προσωπεῖο, δέν ἔχομε, νομίζω, δίκαιο νά ἀμφισβητοῦμε τίς προθέσεις της. Ἐάν ὅντως ὑποκρίνεται θεοσέβεια, αὐτό δέ θά ἀργήσει νά ἀποκαλυφθῆ καί φυσικά θά μᾶς βρῆ ἀντίθετους.

Τό γεγονός ὅτι σημειώθηκαν ἔκτροπα καί ὑπερβολές ἀστυνομικῶν ὀργάνων, τιμωρίες, τραμπουκισμοί, ἐκφοβισμοί καί ἄλλα, πιστεύω ὅτι αὐτά εἶναι ἀρνητικές συμπεριφορές ἀπό κάποια ὄργανα τάξης, πού ἔχουν ὡς κίνητρο προσωπικές τους ἀντιεκκλησιαστικές ἰδεολογίες, ἀντεκδικήσεις, ἀντιπάθειες ἤ καί τάσεις ἐντυπωσιασμοῦ.

Ὑποχρεώθηκαν ἀκόμη οἱ Χριστιανοί νά παραμείνουν στά σπίτια τους, ἔγκλειστοι στό βασίλειό τους. Ἀλλά ἔτσι οἱ γονεῖς ἀπόλαυσαν τά παιδιά τους καί τά παιδιά τούς γονεῖς. Οἱ γέροι γονεῖς εἶχαν χρόνο νά θυμηθοῦν τό παρελθόν τους, τά λάθη τους, τίς ἁμαρτίες τους, τά πεπραγμένα τους, τήν ἄγνωστη, ἀλλά βέβαιη, ἡμέρα τοῦ θανάτου τους.

Δέν μᾶς κλείσανε ἄλλωστε σέ στρατόπεδα συγκεντρώσεων, ὅπως ἄλλοτε στήν πανίσχυρη Γερμανία, οὔτε στά γκουλάγκ τῆς Ρωσίας, οὔτε κἄν σέ καταυλισμούς μεταναστῶν. Δέν ἀκούγονται τά τάνκς τοῦ κατακτητῆ νά περνᾶνε στό δρόμο, οὔτε οἱ πυροβολισμοί ἀπό τό ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα.

Οἱ ἔξοδοι ἀντικαταστάθηκαν σέ πολλές περιπτώσεις προσωρινά ἀπό τό σερβίρισμα τῶν ἀναγκαίων πραγμάτων στήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σας. Οἱ τηλεπικοινωνίες ἀντικατέστησαν τίς αὐτοπρόσωπες συναντήσεις. Οὐσιαστικά λοιπόν ἄν καί ἔκλεισαν οἱ Ἐκκλησίες, μέ τή σύγχρονη τεχνολογία ἦλθαν οἱ Ἐκκλησίες στά σπίτια σας. Ὅπως, ὅταν κλείνουμε τήν πόρτα στόν ἥλιο, ἐκεῖνος μπαίνει ἀπό τό παράθυρο στό δωμάτιό μας καί μᾶς λούζει μέ τό φῶς του, ἔτσι καί τώρα χύθηκε στούς ἰδιωτικούς καί οἰκογενειακούς μας χώρους ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καί ἡ λατρεία τοῦ

Θεοῦ ἔγινε μέσα ἀπό τίς ραδιοφωνικές καί διαδικτυακές ἐκπομπές.

Κανονικά κάθε ἄνθρωπος ὀφείλει νά ἀποσύρεται κατά διαστήματα γιά προσωπικό του ὄφελος, γιά πνευματική ἀποτοξίνωση, γιά ἐνδοσκόπηση, γιά αὐτογνωσία. Σήμερα μᾶς τό ἐπέβαλαν τά γεγονότα. Ἄς ἐκμεταλλευθοῦμε τήν εὐκαιρία.
Εἶναι καιρός νά φιλοσοφήσουμε πάνω στά ἐπώδυνα γεγονότα τῶν ἡμερῶν μας καί μαζί μέ τή συμπάθειά μας πρός τά ἀναρίθμητα παγκοσμίως θύματα τῆς νόσου νά ἀξιολογήσουμε τήν ἐξέλιξη τῆς πανδημίας στή δική μας χώρα.

Ἡ καλή ἔκβαση ἀσφαλῶς καί ὀφείλεται κατά ἕνα μεγάλο μέρος στά μέτρα προστασίας καί πρόληψης μέ τήν καθοδήγηση τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων, πράγμα τό ὁποῖο μᾶς ἀνέδειξε παγκοσμίως καί ὡς παράδειγμα πρός μίμηση, ἀλλά παράλληλα ὀφείλουμε νά ἀναγνωρίσουμε τήν ἄμεση παρέμβαση καί εὐλογία τοῦ Θεοῦ, πού ἀναντίρρητα στέλνει πρός τό φιλευσεβές γένος μας διά μέσου τῶν αἰώνων καί τίς μητρικές πρεσβεῖες τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἀλλά καί πάντων τῶν Ἁγίων, στίς ὁποῖες προστέθηκαν καί οἱ μεσιτεῖες τῶν νεοφανῶν Ἁγίων μας. Ἀλλά καί τό πλῆθος τῶν προσευχῶν πού ἀσταμάτητα ἐκπέμπουν οἱ Λειτουργοί τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ Κληρικοί, τά τάγματα τῶν Μοναχῶν μας, ὁ πιστός λαός μας καί ἡ ἀπειρόκακη τάξη «τῶν νηπίων καί θηλαζόντων», πού διδάσκονται ἀπό τούς ἐγκλωβισμένους θεοσεβεῖς γονεῖς τους νά παρακαλοῦν καί αὐτά τό Θεό καί τόν συγκινοῦν μάλιστα μέ τήν ἀκακία τους.

Ἀφοῦ λοιπόν ὁ Θεός μέσα ἀπό τά ποικίλα γεγονότα καί τίς διάφορες ἀνθρώπινες μεθοδεύσεις, ἄλλοτε συνετές καί ἄλλοτε ἀδιάκριτες, μᾶς ὁδήγησε αὐτόν τόν καιρό σέ βίο ἀπράγμονα, ἄς ἀξιοποιήσουμε τό χρόνο μας δημιουργικά μέ προσευχή καί μέ μελέτη, ἄν δέ τό κάναμε μέχρι τώρα.
Καιρός νά ἐπανεκτιμήσουμε τήν φανερή ἤ ἀφανή προσφορά τοῦ ἤ τῆς συζύγου, νά ἀσχοληθοῦμε μέ τή σωστή ἀνατροφή τῶν παιδιῶν, νά ἀφουγκραστοῦμε τά προβλήματα τῶν ἐφήβων μας καί νά συναρμολογήσουμε ἐκ νέου τόν ξεφτισμένο ἤ καί διερρηγμένο οἰκογενειακό μας ἱστό. Καί πάνω ἀπ’ ὅλα νά ἐμβαθύνουμε πιό πολύ στό νόημα καί τήν οὐσία τοῦ προβλήματος πού μέ τή μορφή τῆς πανδημίας μαστίζει τήν ἀνθρωπότητα.

Σαστίζει ὁ νοῦς μας μπροστά στή θανατηφόρα δίνη τῆς ἐπιδημίας σέ παγκόσμια κλίμακα καί τρομάζει μπροστά στή φαινομενική ἀπουσία τοῦ Θεοῦ. Διερωτᾶται: Ὑπνοῖ ὁ Θεός; Γιατί τόση ἐξουσία στόν κοσμοκράτορα τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου; Γιατί ὁ ἀφανισμός τόσων χιλιάδων ἀνθρώπων ἀπό προσώπου τῆς γῆς; Ποιός θά πατάξει τή μάστιγα;
Πολλά παρόμοια ἐρωτηματικά συνθλίβουν τόν νοῦ τῶν σκεπτομένων ἀνθρώπων. Ἀλλά γιά ὅσους ἔχουν παιδεία Κυρίου, ἡ ἀλήθεια εἶναι ἁπλή. Ἐπλήθυναν γάρ αἱ ἀνομίαι τῶν ἀνθρώπων καί παρώργισαν τήν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ.

Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού οἱ ἄνθρωποι ἐγκατέλειψαν τόν Δημιουργό τους καί συνετάγησαν τῷ Διαβόλῳ. Ἤδη οἱ Πρωτόπλαστοι, ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὔα, μέ τήν παρακοή τους στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, μέ τή βρώση τοῦ ἀπαγορευμένου καρποῦ κατόπιν τῆς συμβουλῆς τοῦ Διαβόλου, ἀπώλεσαν τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί ὑποτάχθηκαν στή φθορά καί στό θάνατο. Ἔτσι βασίλευσε ὁ θάνατος στή ζωή τῶν ἀνθρώπων καί πολλές φορές, ἡ θρασύτητα τῆς ἁμαρτίας προκαλοῦσε τή θεία δικαιοσύνη καί συνέβαιναν κοσμογονικές καταστροφές.

Μέχρις ὅτου ἔγινε ὁ Χριστός ἄνθρωπος καί νίκησε μέ τόν δικό του θάνατο τόν θάνατο τῶν ἀνθρώπων καί ἔδωσε τή δυνατότητα σωτηρίας σέ ὅσους τόν πιστεύσουν. Ἐπέτρεψε ὡστόσο νά πεθαίνει σωματικῶς ὁ ἄνθρωπος, γιά νά μήν παραμένει ἀθάνατο τό κακό. Ὁ θάνατος δηλαδή παρόλο πού εἶναι καρπός τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἀνθρώπου, στά χέρια τοῦ Θεοῦ ἀποβαίνει καί αὐτός χρήσιμος. Μπροστά στήν προοπτική τῆς αἰωνιότητας ὁ θάνατος γίνεται γέφυρα , ἡ μετάγουσα πρός τήν αἰώνια ζωή ὅσους ἐγκεντρίζονται στή ζωή τοῦ Χριστοῦ.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καί στίς μέρες μας. Ἡ ἀσύστολη διάπραξη τῆς μυριώνυμης ἁμαρτίας προκάλεσε τή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπέτρεψε στόν Διάβολο νά ἐκπειράσει τούς ἀνθρώπους, μήπως καί μετανοήσουν καί ἐπιστρέψουν ἀπό τίς ἀνομίες τους.
Καί ἐνῶ φαίνεται προσωρινά νά θριαμβεύει ἡ δύναμη τοῦ Διαβόλου, στήν οὐσία ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ ἐπεξεργάζεται τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων μέσα ἀπό τή σκληρή αὐτή δοκιμασία καί τόν ἀνθρώπινο πόνο.

Τό τραγικό φαινόμενο τῶν ἡμερῶν μας ὁ μισάνθρωπος Διάβολος τό χρησιμοποιεῖ γιά νά ἀφανίσει τούς ἀνθρώπους, ἀλλά ὁ φιλάνθρωπος Θεός τό χρησιμοποιεῖ γιά νά ἀφυπνίσει τούς ἀνθρώπους.
Οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς, οἱ πεποιθότες ἐπί τῷ πλούτῳ αὐτῶν καί οἱ κατακυριεύοντες τῶν λαῶν θά ἀναγνωρίσουν τήν ἀδυναμία τους ἀντικρύζοντας τό θανατηφόρο αὐτό ποτάμι καί θά ὁμολογήσουν τήν ἀνικανότητά τους νά ἀναχαιτίσουν τήν ὁρμή του. Ἔτσι, οἱ λαοί τῆς γῆς, οἱ ἐπιλαθόμενοι τοῦ Θεοῦ, ἴσως συνετισθοῦν καί

ἐπιστρέψουν στόν Θεό καί Δημιουργό τους.

Σ’ αὐτή τήν πνευματική ἀφύπνιση προσκαλεῖ ὁ Θεός πᾶσα φυλή καί γλῶσσα καί ἰδιαίτερα ἐμᾶς τούς Ὀρθοδόξους, γιατί καί ἐμεῖς ἀναμιχθήκαμε μέ τά ἔθνη καί ἀπωλέσαμε καί τήν πίστη μας καί τά χρηστά μας ἤθη καί τίς Ὀρθόδοξες Παραδόσεις μας.
Ἡ χριστιανική μας συνείδηση μᾶς καταμαρτυρεῖ γιά πλῆθος παραβάσεων τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, γιά ἀκατανόμαστες ἠθικές ἐκτροπές, γιά ἀφανεῖς καί φανερές ἀδικίες, γιά ὑποκριτική εὐσεβοφάνεια, γιά ἄδικο πλουτισμό, γιά σκληροκάρδιες συμπεριφορές, γιά εὔκολη διάρρηξη τοῦ οἰκογενειακοῦ δεσμοῦ, γιά τήν κώφευσή μας μπροστά στήν οἰμωγή τῶν ἀγεννήτων βρεφῶν μέσα στά μητρῷα ἀκόμη σπλάγχνα, γιά τήν ἀναίσχυντη ὑπέρβαση τῆς διάκρισης τῶν φύλων στόν ἄνθρωπο, πού εἶναι κατάφωρη ὕβρις στό δημιουργό Θεό, γιά τήν ἄνιση κατανομή τοῦ πλούτου, γιά τήν ἀπάνθρωπη καταδυνάστευση τῶν ἀποκλήρων τῆς ζωῆς, γιά τήν μελετώμενη σέ παγκόσμια κλίμακα μετάλλαξη τοῦ ἀνθρώπου μέ τή βοήθεια τῆς σύγχρονης τεχνολογίας καί μέ τήν καταστρατήγηση τῆς ψυχοσωματικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰδικότερα σέ ὅ, τι ἀφορᾶ τόν διάχυτο φόβο τῆς μελλούμενης ἐπιβολῆς τοῦ ἐμβολίου μέ τόν ἐνδεχόμενο συγκερασμό τοῦ τσίπ, ἄς ἐμπιστευτοῦμε ἐπί τοῦ παρόντος τήν πνευματική μας Ἡγεσία καί τήν εὐσυνειδησία τῶν Χριστιανῶν ἐπιστημόνων μας.

Ἐάν ὅντως τό ἐπίμαχο θέμα βρίσκεται πρό τῶν θυρῶν καί οἱ πνευματικοί μας ταγοί ρέγχουν, τότε θά ἀναλάβει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός τήν ὑπεράσπιση τοῦ λαοῦ Του, ἐκτός ἐάν βρισκόμαστε στήν ἴδια ἠθική κατάπτωση, πού ἀνάγκασε κάποτε τόν προφητάνακτα Δαβίδ νά πεῖ: «Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός» (Ψλμ. ιγ΄,3). Ἐάν ὅντως φθάσαμε στό ἔσχατο σημεῖο τῆς διαφθορᾶς καί γίναμε ὅλοι «σάρκες» καί, ἐάν οἱ πάντες «ἔχουν κλίνει γόνυ τῇ Βάαλ» (Ρωμ. ια΄, 4), πού σημαίνει ὅτι ἔχουμε προσκυνήσει ὅλοι τόν ἄρχοντα τοῦ σκότους, τότε, γιατί χρειάζεται νά συνεχίζεται ἡ ζωή στόν Πλανήτη;

Στῶμεν καλῶς, Ἀδελφοί, καί ἐάν δέν ἔχομε δείγματα ἀγαθοεργίας καί δύναμη πίστεως πού νά καταλύει τά ἔργα τοῦ Σατανᾶ, ἄς ἀποκτήσουμε τουλάχιστον ἔργα μετανοίας, συντριβή καρδίας, φρόνημα τεταπεινωμένο, ἐκούσια ὑπομονή, θερμή προσευχή, ἀνεξίκακη φιλαδελφία, ἐγκράτεια παθῶν καί ἡδονῶν, συστολή τῶν αἰσθήσεων, ἐξαγόρευση τῶν ἁμαρτιῶν καί περιποίηση τῶν θείων ἐντολῶν.

Ἄν ὁ Θεός διαγνώσει αὐτή τή διάθεση καί προσπάθεια ἐπιστροφῆς, θά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τήν, προσωρινή ἔστω, ἐπιβολή μέτρων περιορισμοῦ τῶν καθημερινῶν δραστηριοτήτων μας, θά ἐξαλείψει τόν φόβο τῆς ἀσθένειας, θά

ἀποδυναμώσει αὐτή τήν ἴδια τήν ἀσθένεια καί θά εὐσπλαγχνισθῆ στά δικά μας πρόσωπα καί τήν παγκόσμια κοινότητα πού δεινοπαθεῖ ἀπό τήν ἐπικράτηση τῆς νόσου.

Ἴσως ἡ δική μας μετάνοια λειτουργήσει λυτρωτικά καί γιά τούς ἄλλους. Ἴσως ἡ ὀλιγαριθμία μας δέν ἐμποδίσει τό Θεό νά δείξει τό ἔλεος Του, ἄν βρεθοῦν ἀνάμεσα στούς Ὀρθοδόξους δέκα μόνον δίκαιοι, ἐλάχιστος δηλ. ἀριθμός, πού ἄν τούς ἔβρισκε ὁ Θεός στήν Παλαιά Διαθήκη, δέν θά ἔριχνε φωτιά στά Σόδομα καί Γόμορα.

Καί ὅπως ὁ Ἀρχιμήδης, ὅταν ἀνακάλυψε τή δύναμη τῶν μοχλῶν, ἀναζητοῦσε ἕνα σημεῖο γιά νά σταθῆ καί νά κινήσει μέ τό μοχλό ὁλόκληρη τή γῆ, ἔτσι καί ὁ Χριστός ζητάει τόπο νά σταθῆ, τήν πίστη καί τήν ἀρετή τῶν Ὀρθοδόξων, γιά νά ἀναστρέψει μέ τό μοχλό τῆς ἄκρας φιλανθρωπίας του καί τῆς ἐσταυρωμένης ἀγάπης του τό κράτος τοῦ Διαβόλου καί ὡς πανσθενουργός νά ὁδηγήσει μέ τήν Ἀνάστασή Του τόν ἄνθρωπο στήν αἰώνια κατάπαυσή Του καί στήν κατά χάρη θέωσή Του.

Τό λοιπόν, Ἀδελφοί, ἔχοντες «τοιαύτας ἐπαγγελίας» ἄς μή φοβόμαστε τή λύσσα τῆς ἐπιδημίας, ἔστω καί ἄν κάποιοι Ἀδελφοί μας ἐξεδήμησαν μέ αὐτή τήν ἀφορμή. Γιά μᾶς ὁ θάνατος εἶναι ἐκδημία ἐν χώρᾳ ζώντων.
Ἀποδίδουμε λοιπόν «τά τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι» καί ὑπακούουμε στήν Πολιτεία ἄχρι λογικοῦ χρονικοῦ ὁρίου μέ κόστος τήν στέρηση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς, ἀλλ’ ὄχι καί τῆς ἐν πνεύματι λατρείας τοῦ Θεοῦ, πιστεύοντας μάλιστα πώς οὔτε οἱ εἰς τόν Καίσαρα δουλεύοντες, ἐννοῶ τούς πολιτικούς τῆς Πατρίδας μας, δουλεύουν ὅλοι στό μαμωνᾶ, γιατί οἱ περισσότεροι εἶναι βαπτισμένοι καί κεχρισμένοι καί ἄν σκύψουν λίγο μέσα τους θά ἀναδυθοῦν ἀπό τήν παιδική τους ἡλικία οἱ ἡδύπνοοι ὕμνοι «ὦ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου τέκνον» καί ὁ Ἀναστάσιμος παιάνας «Χριστός Ἀνέστη» ὑπό τό φῶς τῆς ἀναστάσιμης λαμπάδας καί τήν ἀλησμόνητη γεύση τῶν πασχαλινῶν αὐγῶν.

Ποιός τό περίμενε ὁ Νικόδημος ἀπό τό στενό κύκλο τοῦ Πιλάτου νά εἶναι ταυτόχρονα καί μυστικός μαθητής τοῦ Χριστοῦ καί στήν κατάλληλη ὥρα νά ζητήσει ἀπό τόν Ρωμαῖο Ἔπαρχο καί νά θάψει τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, προσφέροντας ἔτσι ὕψιστη ἐκδούλευση στόν παρά πάντας ἀνθρώπους ἀδικημένο Χριστό;
Ἔχοντας λοιπόν πειθαρχήσει στούς ἀνθρώπινους νόμους, γιατί πιστέψαμε στήν μέχρι ἑνός σημείου χρησιμότητά τους, ἄς μεθοδεύσουμε στή συνέχεια, μετά τήν πεῖρα κάποιων λαθῶν, εἴτε ὑπερβολῶν εἴτε ἐλλείψεων, τό πῶς θά καλυφθοῦν οἱ λατρευτικές καί μυστηριακές ἀνάγκες τοῦ πιστοῦ λαοῦ.

Καλλιεργῶντας ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη καί ἀπαιτῶντας ἀπό τήν Πολιτεία τόν σεβασμό στήν Ὀρθόδοξη κληρονομιά μας, ἄς πολιτευθοῦμε καθώς ἁρμόζει στήν

εὐγένεια καί τό ἦθος καί τό βάθος τῆς ἀκραιφνοῦς πίστεώς μας καί ἄς συνεχίσουμε «δι’ ὑπομονῆς τρέχοντες τόν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα» ἐλπίζοντας ἀκλινῶς ὅτι ἡ νίκη θά ἔλθει ἀπό τόν Νικητή τοῦ θανάτου, τόν λυτρωτή τῶν ψυχῶν μας, καί ὄχι μόνον τῶν σωμάτων μας, πού κινδυνεύουν ἀπό οἱονδήποτε θανατηφόρο ἰό.

Καί ἔτσι δικαιωματικά μετά τήν ἀκροαματική ἔστω μέχρι σήμερα βίωση τῶν Παθῶν καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ νά ἀναβοήσωμεν:

«Θανάτου ἑορτάζωμεν νέκρωσιν,
Ἅδου τήν καθαίρεσιν
ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν
καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἴτιον,
τόν μόνον εὐλογητόν τῶν πατέρων,
Θεόν καί ὑπερένδοξον».

Πηγή: pemptousia.gr